

Det er sigende, at når man ser i et lokalsamfund, så ved man, at op imod 95 pct. af unge mellem 15 og 22 år har været i kontakt med en idrætsforening. Men når man når et stykke op, så er det under halvdelen, der holder ved. Det kan der være mange gode grunde til. En af grundene kunne også være den måde, idrætsforeningerne arbejder på.

Når jeg kom med den appel, er det også, fordi der i idrættens selvforståelse og den forståelse, vi har af idrættens fortræffeligheder, og som gør, at man uden at lægge megen vægt på styring tildeler idrætten mange penge, er den opfattelse, at idrætsforeningslivet er en garant for og en medspiller i den demokratiske proces. Det har det historisk været, det er det måske også nu, men det er måske for meget at sige, at den demokratiske proces, viljen til at tage medansvar i valg af ledere osv., er noget, der lægges meget vægt på og er uproblematisk i foreningernes arbejde.

I det perspektiv og for at lægge vægt på, at demokrati er andet end de demokratiske processer i foreningen, inviterer jeg foreningerne til at udbrede denne demokratiske ansvarlighed for også fortsat at kunne nyde denne uforbeholdne tillid fra Folketingets side, som man indtil nu – med rette skal jeg sige – har nydt, men hvor der jo er andre spørgsmål på dagsordenen i demokratidebatten end det blot formelt at lære, hvordan man arbejder i en demokratisk opbygget forening.

Det er også vigtigt for mig at sige, at når jeg spiller ud her om idrættens sociale forpligtelser, så er det ikke, fordi idrættens ledere skal være socialarbejdere. Det står ingen steder i den idrætspolitiske redegørelse, det er ikke sagt nogen steder i interview til pressen, det er ikke skrevet nogen steder i artikler.

Idrætspolitik i Danmark skal fortsat være en del af kulturpolitikken, og kulturpolitikken går ud på at åbne muligheder for så mange som muligt. Det er det, der er afgørende. En socialpolitik er ofte bagudvendt – selv om der også er en forebyggende karakter i den – mod dem, der er faldet af i svinget. Den opgave vil jeg ikke pålægge idrætsforeningerne. Den vil jeg ikke diskutere med dem. Det er et socialpolitisk stykke arbejde, som andre tager sig af. Der kan godt ske samarbejde, men det er ikke den opgave, jeg har haft i tankerne.

Så jeg gør altså ikke det, som hr. Helge Sander sagde i sit indlæg, at jeg antaster foreningsfriheden, og at jeg kritiserer den frivillige leder.

Tværtimod har jeg kvitteret stærkt i den idrætspolitiske redegørelse for den store indsats, de frivillige ledere laver. Jeg har fastholdt foreningsfriheden, og jeg har holdt den fane meget højt endda, måske lidt højere, end den i nogle sammenhænge fortjener. Så jeg mener altså ikke, at de frivillige ledere skal pålægges disse sociale opgaver. Men jeg er af den opfattelse, at idrætten på sin måde og med sine midler er rustet til også at være med i kampen for at løfte og løse de sociale problemer, og at idrætten kan yde sit særlige bidrag dertil.

Og så vil jeg godt i parentes sige, at når vi taler om de mange stærke og prisværdige indsatser fra de frivillige ledere i idrætsarbejdet, så skal man jo ikke glemme – det synes jeg man nogle gange gør, når man taler om, at der skal sættes kroner og øre på det her – de mange andre frivillige ledere, der arbejder i andre frie foreninger og organisationer.

De sociale udfordringer, som vi står over for i vor tid, skal nemlig tages op, og hvis ikke idrætten kan være med, så må andre kræfter tildeles ressourcer for at kunne gøre det. Jeg har sagt, at jeg i givet fald er indstillet på at arbejde på en omfordeling af tipsmidlerne, så disse formål tilgodeses, men jeg hverken tror eller håber på, at det kommer dertil. Idrættens ledere plejer at kende deres besøgsestid, og det vil nok også vise sig i den dialog, som jeg hurtigt herefter skal tage med idrætsorganisationerne, at de ved, hvad det drejer sig om. Og jeg skal i hvert fald vise, at Kulturministeriet vil gå foran ved prioriteringen af den sum idræststipendier, Kulturministeriet råder over, i retning af at arbejde med disse vigtige områder, som jeg her har antydnet.

Jeg vil godt gentage, at jeg tror, vi må erkende, at det traditionelle foreningsliv ikke uden videre virker tiltrækkende på alle, så det kan være nødvendigt fremover at satse i øget omfang på de uorganiserede, det selvgroede område, hvor folk uden om det organiserede idrætsområde selv tager affære og søger at få aktiviteter sat i gang, ofte med udspring i deres eget nære miljø og i de problemstillinger, som melder sig dér.

Disse netværk er også værdifulde, og de bør hjælpes på fode. De bør hjælpes til at arbejde mere intenst, end de har mulighed for at gøre i dag, og derfor agter jeg som nævnt at prioritere en del af ministeriets idræststipendier netop til sådanne formål, som det har været gjort tidligere med ministeriets idræststipendier, og som